

open

δύσετό τ' ἡέλιος, σκιάωντό τε πᾶσαι ἀγυιαί

Dit is waar we gekomen zijn
 een stoombad in de provincie
 een open plek in het bos
 een plein tussen kale gevaarten
 een oliestrand in het westen
 een bed in de smeltende toendra
 en op later later geen kijk.

Verzocht is ons niks maar zingen
 of spreken dat zingen verbeeldt
 van mens wapens wrok of golving
 die liefde men heet –
 maar zingen is wat ons voegt.

Zouthaven voet van paleis
 waar zwarte mannen volgens afspraak planloos herrie maken
 waar zon boven geelblauwe treinstellen zakt
 witte glinster op grijze rivier zonder vis
 is paardpoel zangberg waar wij intrek nemen.

Het uitzicht is koel en zonder oordeel.
 We kunnen altijd weg mocht dat nodig blijken.

Het gaat om een man.
 Wij noemen hem O voorlopig.
 Om wat?
 Omdat hij open staat naar elementen.
 Omdat zijn oog de spil is van orkanen.
 Omdat O kwam en ging. Er was. Verdween.

Het geldt als beleefd eerst goden de woorden te laten.

damp

*carmina qui quondam studio florente peregi
flebilis heu maestos cogor inire modos*

Naakt wordt men drenkeling op strand geworpen
om lichtgewapend en tandloos
in duinen gebed
naar hemelwater te smachten en merg van een kalm hoefdier.

Men haakt naar stoffen onttrokken aan vezels en huid
om wat schamel en rauw is te hullen.

Wie zich later weer uitkleedt – gedrenkt wil hij worden
of langzaam verdronken in waar men geen adem
behoeft.

Goed. Maar waar te beginnen?

Verklaart zulks waarom wij vanmorgen
begin september
wolken in blauw op drift O
dachten aan te treffen waar men welheid
stoom hitte suizende stilte verkoopt
waar men koestert wat zich allengs uitput?

Hoe dan ook: daar is hij – naakt en zwijgend
licht grijzend het haar op zijn borst
met naden getekend zijn benen
in kleermakers zit.

De hemel is bezet met honderd lampjes
die elke vijfde tel van kleur verschieten:
van wit naar geel naar blauw naar groen – da capo.
Nu wit omdat O poriën spreidt voor damp
die geurt naar dameszweet en eucalyptus
boomblad dat verademing belooft.

Een oud verhaal doet de ronde de bronnen zijn onachterhaalbaar

Wat maakte hem zo moe dat hij moet rusten?
 Of rust hij zonder moeheid onwanhopig?
 Of rust hij niet maar werkt hij aan verstillig?

Spreken voor kritisch gehoor. Registratie van cijfers. Koken voor kwijnende naasten. Spreken voor slapend gehoor. Verrekening van uitgekeerde voorschotten. Beleidsnota's lezen en schrijven. Drinken met suffe collega's. Fusiegesprekken. Aftasten van nieuwe vriendinnen. Zolders uitruimen. Reservering van faciliteiten. Stijfheid in schouders en nek. Spreken voor internationaal netwerk. Kelders uitruimen. Luisteren naar gezwatel. Ontwaken wanneer het nog niet hoeft. Zwijgen bij misstand en onzin. Bezoek aan welwillende artsen. Publiceren om punten te halen. Toonladders oefenen. Wat kapot is repareren. Vertraging van treinen en bussen. Brieven aan foute instanties. Lekkages in bibliotheek. Gebluste vriendschappen bijhouden. Uitstapjes naar steden met nachtvorst. Spreken voor roerig gehoor. Dineren met hoger geplaatsten. Snoeien van hulst en klimop. Stemmen op laffe partijen. Wat kapot is naar de kringloop brengen. Vrijen met lager geplaatsten. Spreken zonder gehoor.

Links van hem – maar door het waas onkenbaar –
 dijt een matrone uit zuidland in puilend gerief
 met een krulvracht aan vlechtwerk
 haar knieën een brulboei voor minder geofende zwemmers.
 Zij ademt zwaar. Het heffen van haar borsten
 eist spierkracht van haar niet te vullen longen.

O hoort haar niet maar voelt haar aan zijn zijde.

dat alles of bijna alles begon met een aarde die woest noch ledig

Rechts van hem – maar in de mist onzegbaar –
 prijkt een bleke nimf uit een westelijke delta
 de zwelling van haar tepels pril en pront
 op een lenig ophefbaar gebeente.
Zij rekt zich. Bloost haar zitvlees. Tilt haar wervels
 tot de melkweg op het laag plafond.

O ziet haar niet maar denkt haar aan zijn zijde.

Ligt daar ineens een hand op zijn linker dijbeen?
Legt hij een hand op de knie aan zijn andere kant?
Is het voorstelbaar dat hij begint te spreken?
Is er een kans op antwoord? Dialoog?
Zo ja wat zou een strekking zijn die past?

Wij hebben bronzen tongen maar nauwelijks bronnen.
Wij hebben geen idee en slaan een slag.

maar vol en mild zich begon. Ontgon. Zich open stelde zoals al

'Zout is de schoot die ijskappen opslokt
droog de woestijnwind die zengt wat zich vruchtbaar verhief.
Renten dalen. Waarde blaast zich op.
Kiemen tieren weerbaar in klinieken.
Vluchten worden achteloos neergehaald
in regens van speelgoed en kots.
Voor elk chagrijn verkoopt men medicijnen.

Ik hoor hoe zieke baarden in kutten knippen
zie naaifabrieken breken
weet mijn liefste gegevens ontheiligd
lees hoe men op oevers en stroken besneden varkens verbrandt
de eenhoorn verminkt om zijn poeder.

Maar ik zit hier.'

wat rond is hoe gesloten ook als steen zich open legt voor wat om

‘In zitten schuilt geen kwaad. En deze ruimte
 ontvreemdt zich aan de wereld waar geschiedt.
 Hier tellen geen minuten of granaten.
 Hier schuimt gif noch dolheid die verblindt.’

Maar liefde.
 Damp die opbolt uitwolkt en vervluchtigt.
 Stoom die poriën zoekt om te doordringen.
 Druppels die zich mengen en uiteengaan.
 Fusie en diffusie en verdriet.

Fontein van lokstof
 zachte gravitatievelden
 verstrengeling van energie en spin.
 Rijm van zinnen uit verscheiden monden.

Afgifte van giften
 meervoudig ontvangen
 aanvaarding.
 Lijm van ongebonden componenten.

‘Mijn zwaluwen zwermen uit naar tal van nesten.’

ringt. Geen wonder dat zij aandacht trok van ieder die haar koele

1

Zonder anatomie was je nergens.
 Grond is zij van vreugde gal gifgas
 en hilariteiten.

Zo moet ik erg slikken van borsthuid in alle gradaties.
 Van vachten roept geur op tot danige contemplatie.
 Aan vochtige lippen moet ik dienst bewijzen.

*Hij aarzelt niet hun maten uit te meten.
 Zijn visie wordt gekleurd door idealen.*

Zodra een anatomie van zekere coördinaten
 zich roert in ruimte
 een keuken salon of traandal
 spitst wat geen oog hand of oor heeft zijn existentie.

*Wat week is wordt subiet uiteen gereten.
 Wat leep is wordt gedekt in kletsverhalen.*

Er zijn aanwijzingen voor verhoogde concentraties.
 Gemeten waarden overschrijden normen.
 Dingen werken ineens niet
 althans minder goed.

huid ontwaarde. Want elke steen omsluit een vruchtbare gloeipit.